

Z JESIENNEJ PÓŁKI – BRĄZOWA KREDKA

Gdzieś na strychu pod powałą
tam gdzie pająk w kąt się chował
stare, mocne biurko stało
w nim szuflada zaś dębowa.
Siadał przy nim Pan Artysta
kiedy brakło farb w palecie
i ze skarbów swych korzystał
jakich? Zaraz się dowiecie..
Skrzyp, skrzyp.. słycać jęk szuflady,
uchyliła tajemnicy
wszystkich skarbów nie dam rady
choćbym chciała tu wyliczyć:
jakieś ostrze, gumka szara,
podniszczonych garść rysików,
grubych teczek stara para,
i pudełko tuż w kąciuku.
Kolorowych kredek tyle
kryje wnętrze tekturowe.
Cichuteńko... już za chwilę
po przygody ruszą nowe..
***
Zaskrzypiały stare schody,
ze snu budzi się szuflada
do radości są powody
snop promieni w ciemność wpada.
Rozbudziły się drewnienka
każda kredka głowę wznosi
czy artysty sprawna ręka

o nią właśnie dziś poprosi?

A za oknem, wiosna, zieleń,
kwiatów więcej jest w plenerze,
więc artyści będzie celem
wiosnę oddać na papierze.

Garść kolorów wzięt ze środka:
zieleń, żółć i czerwień nawet,
co też je na zewnątrz spotka -
wszystkie kredki są ciekawe.

Lecz spokojnie leżą w rządku
inne plany ma brązowa -

Nie! Nie będzie stała w kątku
- po to jest by coś rysować!

Co rysować? Tego nie wie,
pomysł przyjdzie do niej – chyba,
może dziuplę w starym drzewie,
bądź kapelusz – głowę grzyba.

I tak ją pragnienie dusi
żeby z pudła się wydostać,
choć wołają – Zostać musisz!
Ona chce marzeniom sprostać.

Naprężyła całe ciało,
ledwie rysik jej nie pęknie
wyskoczyła z pudła śmiało
i pod rękę spadła, pięknie!

Pan Artysta odruchowo
namalować miał kaczeńce
i choć wizję miał gotową
naraż brąz w swej trzymał ręce.

Tam gdzie chciał rysować mniszek
grzybów stoją dwa okazy
aż zakrzyknął w błogą ciszę
- A cóż to za bohomyzy!
Strącił kredki do szuflady,
malowidło w kosz wyrzucił
- Więcej dzisiaj nie dam rady!
Fakt ten kredki bardzo smuci.
Żółta z żalu pochlipuje
- Na cóż starta moja głowa?
Grzybów wiosną nie rysujesz,
grzyb jesienią w mchach się chowa.
Do brązowej szepnie biała
- Zazdrośnica z Ciebie spora,
czy dokładnie tego chciałaś?
Wszak na wszystkie przyjdzie pora.
Lato puka i na stryszek,
trzmiel piosenkę grubo nuci,
z dala kroki da się słyszeć
widać znów Artysta wrócił.
W pudełeczku już przebiera
wziął niebieską, żółtą, białą
- Może i mnie weźmie teraz?
Kilka kredek pozostało.
Aż gotuje się brązowa
- O mnie się nie zapomina,
nie zamierzam się tu chować!
Wyskoczyła – nienowina.
Na arkuszu morze, fale,

plaża żółtym piachem kusi
toczy się brązowa dalej
pierwszy plan wszak zająć musi.
Z żółtą się przepycha w parze
- Teraz moja kolej będzie!
- Co tam morze, co tam plaże!
Najważniejsze są żółędzie!
Pan Artysta zniechęcony
długo swe przecierał oczy
- A to co? jak? Z której strony
żółędź na rysunek wskoczył?
Drugą z bloku wziął stronicę,
piękny zaczął szkic motyla
lecz znów w ręki okolicę
kredka śmiało się pochyla.
Trzepnął ręką Pan Artysta,
spadła z biurka wnet brązowa
i to sprawa oczywista
pękła jej z rysika głowa.
Pękło wewnątrz rysikowe,
płynie zazdrość z kredki środka
jedna myśl zaprzęta głowę,
- Czy też koleżanki spotkam?
Zapukała w liściach jesień,
szyby w oknach mgłą przeciera,
kroków echo znów się niesie
Pan Artysta przyjdzie teraz.
Skoro jesień to kasztany,
no i kolorowe liście,

mech grzybami przetykany

brąz potrzebny jest Artyście.

Szuka, w pudle wciąż przebiera,

gdzie ta kredka się schowała

przecież widział ją tu nie raz

bez niej na nic praca cała.

Schylił się też mimochodem

i pod biurko zajrzał całkiem

a pod meblem, tam pod spodem

leży kredka – jej kawałki.

- Uuuu – zawołał na głos z żalem

- Trudno będzie nią rysować

lecz nie wyjdzie jesień wcale,

chyba przyda mi się nowa.

Przejrzał jeszcze swą szufladę

z taśmy odciął trzy „plasterki”

- Może spróbuj czy dasz radę?

Miała kredka problem wielki

Ale z każdej chwil upływem,

kiedy z sercem rysowała

to co z razu było krzywe

w piękne kształty obracała.

Powróciła do szuflady

wyskakiwać nie ma chęci

choćby chciała nie da rady,

to zwyczajnie jej nie „kręci”.

Morał? - Zazdrość nie popłaca,

no i warto słuchać bliskich,

- złość do złości źródła wraca,

- cierpliwości trzeba wszystkim.

Kasia Sz.